

med tilhørende Tillægsbevillingslov er overfreden. Rigsdagen vil da have at overveje, om den efter de foreliggende Omstændigheder bør godkjende Udgiften som velbegrunder, eller om den bør tage et Forbehold med Hensyn til den. Hvor det maatte være tvivlsomt, om en Udgift bør henregnes til „de nødvendige løbende Udgifter“ eller ikke, om den altsaa falder ind under den ved de midlertidige Finantslove givne Bevilling, anser Flertallet for ikke for Fremtiden at præjudicere Spørgsmaalet om, hvad der skal henregnes til den ene eller den anden Art af Udgifter, det for rettest at sammenstille dem med de Udgifter, om hvilke det er givet, at de efter deres Art falde udenfor de midlertidige Finantslove. Selvfølgelig kan man da paa den anden Side heller ikke af en saadan Sammenstilling ulede, at Udvalget er gaaet ud fra, at det er givet, at Udgiften ikke henhører til de Løbende.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Rigsdagen bør stille sig til de Udgiftsposter, der saaledes blive Gjenstand for særlig Overvejelse, om den bør knytte et Forbehold til dem eller ikke, er det selvfølgelig ikke uden Betydning, om Udgiften ved de forskjellige Finantslovbehandling i Aaret 1880—81 har været vedtaget af begge Thing, et Moment, som Statsrevisorerne i deres oven citerede Fællesbeslutning af 18de November 1882 ogsaa have været enige om at burde tage Hensyn til. Der kan fornuftigvis ikke være nogen Tvivl om, at man, naar Landsting og Folkething have været enige om, at en Udgift burde optages i Finantsloven for 1881—82, i Almindelighed maa gaa ud fra, at Udgiften har været vel begrundet, og at Regjeringen derfor har maattet kunne gjøre Regning paa at se den godkjendt enten ved senere Optagelse paa Tillægsbevillingsloven eller ved Behandlingen af Statsregnskabet. At en stor Mængde saadanne Udgifter bleve optagne paa det af Regjeringen henimod Finantsaarets Slutning (den 26de Januar 1882) fremsatte Forslag til en Tillægsbevillingslov, men ved Forslagets Behandling i Folkethinget bleve udstemte, kan Flertallet ikke tillægge nogen videre Betyd-

ning, saameget mere som det af den af Folkethingets Udvalg afgivne Betænkning fremgaar, at dette udelukkende skete af Hensyn, der ikke stod i nogen som helst Forbindelse med Spørgsmaalet om de afholdte Udgifters Betimelighed, se Rigsdagstidende for 1881—82 Tillæg B Sp. 527—28. Landstinget er ogsaa tidligere gaaet ud fra, at det ved Bedømmelsen af, hvorvidt en afholdt Udgift bør godkjendes, er uden væsentlig Betydning, om den er søgt optaget i Tillægsbevillingsloven eller ikke, se Rigsdagstidende for 1881—82 Tillæg B Sp. 1167—68. Blandt de Beløb, som Regjeringen havde optaget paa sit ovennævnte Forslag til Tillægsbevillingslov, var der upaatvivelig flere, som kunde henregnes til „nødvendige løbende Udgifter“, og, da de fandtes paa Finantslovsforslaget, altsaa alt vare bevilgede ved de midlertidige Finantslove. Naar Regjeringen imidlertid ligesuldt har foreslaaet dem optagne paa Tillægsbevillingsloven, kan dette stundom være en Grund til at henregne dem til de tvivlsomme Tilfælde, om hvilke der altsaa vil være at tage Beslutning paa lignende Maade som om dem, der utvivlsomt falde udenfor de midlertidige Finantslove.

For de enkelte Udgiftsposters Bedkommende indeholder Statsrevisionsbetænkningen ikke mindre end 176 Indstillingspunkter. Grunden til Antallets Størrelse er selvfølgelig dels de ovenfor berørte Tvivlsmaal om, hvad der i de enkelte Tilfælde falder ind under de midlertidige Finantslove, dels den Omstændighed, at Regjeringen, der paa Grund af Uoverensstemmelsen mellem Rigsdagens 2 Afdelinger om Indholdet af den ordinære Finantslov et helt Aar igennem har været henvist til de i de midlertidige Finantslove givne Bevillinger, af Hensyn til den behørig Forvaltning af Statens Anliggender ikke har kunnet undgaa paa mange Punkter paa eget Ansvar i Forventning om Rigsdagens senere Godkendelse at afholde Udgifter, der falde udenfor de midlertidige Finantslove. Da ved de fleste af Statsrevisionens Indstillinger ensartede Synspunkter frembyde sig, har Udvalgets Flertal — i Stedet for at behandle Indstillingspunkterne enkeltvis i den Orden, som Statsregnskabet anviser, hvad der uundgaaelig vilde medføre en meget hyppig